

Stanyó Tóth Gizella

„Amíg vagyunk, ha kevesen is, a hitet, a reményt a jövőnkért nem szabad elveszítenünk”

***Biztonságot, kapaszkodót jelenthet a Petőfi-dombormű felavatása Nyékincán –
A Nyék-fa lélekerősítő is, az összetartozás jelképe is Alsónyéken***

A bensőséges, csupán a lelkünk mélyén át-
élt pillanataink, érzéseink, kimondatlan szavaink
lehetnének a tanúi mindannak, amit azon a for-
ró júliusi vasárnapon (24-én) éreztünk Szerém-
ségben, Nyékincán, a református parókiánkon,
az egykori templomban, a mostani magyar kul-
túrház nagytermében, majd az utcán a névtábla
leleplezésekor.

A Petőfi-dombormű

Jelzéseként éltem meg a felújításra szoruló
templomtorony rozoga ablakában turbékoló ga-
lambokat, köztük a fehéret. A béke sugallatának,
isteni kegyelemnek véltem, még akkor is, ha a
ház mostani éltetői, gondviselői nem éppen örül-
nek a vissza-visszatérő toronylakóknak. Kivéte-

les alkalmakkor, mint amilyen az a délután volt,
ők is csak mosolyogtak, amikor „közelre hoz-
tam” a békegalambunkat a fényképezőgéppel. A
Gondviselőnkkel együtt óvja meg a felavatásra
kerülő névtáblánkat, jegyezték meg mosolyogva.
Csak néhányan a beavatottak közül tudtuk, mire
is gondoltak valójában a helyi magyar kultúr-
egyesület vezetői. Annak valamennyien örültek,
hogy a csaknem egy éve halogatott, különböző
okok miatt néhányszor elhalasztott avatás végre
megtörténik, s a Petőfi-dombormű méltó helyre
kerül. Már javában folytak az előkészületek,
amikor néhány elnökségi tag meg találta jegyezni:
„Nem a legjobb ötlet az épület homlokzatára ki-
tenni a névtáblát, még akkor sem, ha kétnyelvű.”
„Nem kellene irritálni a többségi népeket...” „Biz-
tonságosabb lenne az udvari falra, a kapun belül
felszerelni.” „Istentől való vétek lenne, ha össze-
törnék...” – érveltek egyesek. Számos telefonbe-
szélgetés, konzultáció következett. Még három
nappal az avatás előtt is érződött a bizonyta-
lanság, a félelem az elnökség kis részében. Az
árpatarlói (rumai) hatóságától, önkormányzattól
érkezett támogató visszajelzés után némileg le-
csillapodtak a kedélyek, de a feszültség érződött
a dombormű leleplezésekor is. Valamivel később
oldódott csak fel, már benn a teremben, a kö-
szöntők elhangzása után, a szeretetvendégség
alatt. Biztonságérzetet sugározhat, kapaszkodót
jelenthet főleg a jövő szempontjából a Petőfi-
dombormű, bizakodtak házigazdáink az izgal-
mas napok után. Ez szükséges is lenne, mert
hullámvölgybe került kissé a magyar nyelv ta-
nulása. Többnyire csak azok járnak anyanyelv-
ápolásra, akik a korábbi években. Kevés az új
jelentkező. Jóllehet a Vajdasági Magyar Pedagó-

gusok Egyesületének tagjai az idei tanévben is megbeszélés szerint tartják meg ezeket az órákat. Nagy Margit, a VMPE elnöke felvetette annak a lehetőségét, hogy a magyar nyelvtanulást állandósíthatnák is Nyékincán, amennyiben lenne rá igény. Ha kellő számú tanuló jelentkezne a faluból és a szomszédos településekről, Herkócáról, Fényberekéről, fontolóra vennék egy magyartanár állandó alkalmazását Nyékincán. A javaslatot át kell jól gondolni – véli a Petőfi vezetősége.

Istentisztelet

Költőnk kétnyelvű domborművének – Huszár Andrea Magdolna szobrászművész ajándékának – különös története is azt hirdeti, hogy itt székel a Petőfi Sándor Magyar Művelődési Egyesület (MME). Az avatóünnepség istentisztelettel kezdődött, amelyen Halász Dániel maradéki református lelkész hirdetett ígét, egyúttal megemlékezett az ősokról is, az egykori nyékincai reformátusokról:

– Az elmúlt esztendő azért is emlékezetes, mert eltemettük az utolsó református testvérünket Nyékincán. A hit, a Szentírás tanítása azonban átsegít bennünket minden nehézségen. S amíg lesz rá igény, továbbra is havonta egyszer elhangzik Isten ígéje magyarul.

A 2002-ben újraalakult kultúregyesület jelentős eseményén jelen volt a magyarországi művészházaspár: Huszár Andrea Magdolna és Mile Zsigmond Zsolt költő, továbbá az árpatai (rumai) önkormányzat képviselői, köztük Stevan Kovačević, a községi képviselő-testület elnöke, Varnyú Ernő, a VMSZ szerémségi körzeti szervezetének elnöke, Berta Géza, a maradéki Petőfi

Sándor ME elnöke, Balog Mihály, az árpatai Hunyadi János MME elnöke az egyesület tagjainak a képviselőivel együtt. A Forum Könyvkiadó Intézet könyvbusza bővülő szórványprogramjának köszönhetően először járt Nyékincán.

Dr. Csáky Sörös Piroska nyugalmazott egyetemi tanár, a magyar kultúra lovagja, Jódal Rózsa író és Pajzer Csaba, az intézet munkatársa ez alkalommal értékes könyvajándékot adott át a Petőfi MME-nek.

*Összefogással a szórványban élő magyarságért:
Balog Mihály (balról), Varnyú Ernő, Halász Dániel
és Fényszáros Máttyás*

Előbb meg kell szeretetni a magyar könyveket, hogy ismét legyen érdeklődés irántuk a szórványok szórványában

– A Gondviselés útjai olykor kiszámíthatatlannak – idézte fel az egy évvel ezelőtti kellemes eseményeket Gudelyevity Annuska, a nyékincai MME elnöke. A művészpár a Szent Antal-temp lombúcsúra érkezett tavaly a Babba Országjáró zarándoklatának, a Kárpát-medence megkerülésének programkeretében. A református templom

tornya volt a faluban a fő tájékozódási pontjuk, és ott is álltak meg, mint később kiderült, a legjobb helyen, habár semmi sem jelezte, hogy a felújított falakon belül ismét kezd erőre kapni a kulturális élet. A találkozás élményei olyannyira megihlették Andreát, hogy felvázolta a Petőfi-domborművet, majd miután Szávaszentdemeteren (Mitrovicán) megfelelő agyagot kapott hozzá, el is készítette. Égetés előtt, sajnos, kicsit megrepedt, de sikerült annyira kijavítani, hogy már alig lehet észrevenni rajta az apró szépséghibát. Mint mondta, szeretné, ha a domborműve hosszú éveken, évtizedeken át hirdetné, miként találkozott, szövődött egybe ismét a magyar kultúra ápolásának, megtartásának, valamint a magyar ige hirdetésének és hallgatásának igénye.

Halász Dániel és Gudelyevity Annuska
leleplezik a Petőfi-domborművet

„Igyekeztek a ti elhivatástokat és kiválaszthatóságokat erőssé tenni, mert, ha ezeket cselekszitek, nem ütköztök meg soha.” (Péter, 2,9-10) – idézte a Szentírást Halász lelkész kétnyelvű avatási beszédében. Majd így folytatta: – Ez a református templom mindig is magyar templom volt. Jelkép is, biztatás is egyben, hogy amíg felújításra váró, romos, rozsdás templomtornyunk tetején fenn van a csillag, amíg vagyunk, ha kevesen is, a hitet, a reményt a jövőnkért nem szabad elveszítenünk. A keresztyén ember a hitre alapozza életét.

A Petőfi 14 éves tevékenységét Gudelyevity elnök asszony ekképpen foglalta össze dióhéjban: – Gondok mindig vannak, de azért továbbra is igény mutatkozik az anyanyelv, a magyar nyelv újratanulására. Kisebb szünet után ismét rendszeresen tartunk anyanyelvápolás-órákat a Petőfiben. Augusztus végén részt veszünk az anyanyelvápoló táborban Maradékon. (A maradéki református parókián megtartott anyanyelvápoló táborban az idén 78 gyermek vett részt. Az első tábor 1997-ben tartották meg.)

Az avatóbeszéd elhangzása után az elnök asszony és a lekipásztor együtt leplezték le a Petőfi-domborművet, miközben Mile Zsigmond Zsolt nagy költőnk *Szülőföldemen* c., megzenésített versét énekelte, illetve játszott a gitáron.

Az avatóünnepség résztvevői

Az ünnepség a nagyteremben, az egykori templombelsőben a szerb és a magyar himnuszszal, köszöntőkkel, majd agapéval folytatódott. A kezdetre, az újraindulásra emlékeztetett Varnyú Ernő:

– Kapaszkodunk továbbra is, ahogy lehet. A legnagyobb gond az elöregedés. Előbb a kultú-

Gudelyevity Annuska (balról), Hegedűs János,
Huszár Andrea Magdolna, Mile Zsigmond Zsolt
és Csáky Sörös Piroska

Szerémségi, nyékincai küldöttség a Nyék-fánál

ránk ápolásával, majd a VMSZ révén politikailag is rendeztük sorainkat Hegedűs Jánosnak, a Petőfi első elnökének közreműködésével, ami azt is jelzi: itt vagyunk, itt akarunk maradni. Vigyázzátok ezt a táblát! Mintegy folytatva ezt a gondolatot, Balog Mihály megerősítette:

– Ez is egy jel, hogy vannak itt még magyarok. A rumai önkormányzatban azon leszünk, hogy a jövőben is támogassuk a kultúregyesület tevékenységeit.

Stevan Kovačević a domborműavató ünnepség szimbolikus jelentőségéről beszélt:

– Jelzi, hogyan tud megférti, együttműködni az egyház és a kulturális intézmény egy nemzeti közösség céljai érdekében és azt szolgálva. Számomra azért is jelentős, mert újra léttel telt meg ez a hosszú éveken át zárt, egyre lepusztuló egyházi létesítmény. A rumai község eddig is jól együttműködött az egyesülettel, figyelemmel kísérte és támogatta a felújítását. A jövőben is szeretnénk támogatni tevékenységét, hiszen nemcsak a falu életébe hozott új színeket az egyesület, hanem hatással van a környező településekre is. Ezenkívül községünk kulturális követeként viszi jó hírünket Vajdaság más részeibe és külföldre is.

A Nyék-fa ágai alatt...

Alsónyéken – ebben az *európai faluban* (ahogyan a falu bejáratánál olvashattuk a névtáblán) –, a Nyék Falvak Találkozásán (június 24–26.) elő-

ször vett részt a Petőfi Sándor Magyar Művelődési Egyesület (MME) küldöttsége Nyékincáról, s vele együtt a szerémségi magyar kulturális egyesületek képviselői Fényberekéről (Platicsról), Herkócáról és Maradékról.

Három éve már, hogy felvette a kapcsolatot Felsőnyék és Alsónyék polgármesteri hivatala Magyarországról a nyékincai MME vezetőségével, emlékezett vissza Gudelyevity Annuska elnök asszony, de csak ez év elején adódtak a körülmények látogatásuk megvalósításához. Ekkor hozta el a meghívót a két sárközi falu küldöttsége Nyékincára. Kitartó kezdeményezésüknek köszönhetően, EU-s támogatással jöhetett létre az idén az összetartást erősítő előtalálkozó Felsőnyéken, majd ez a nagyszabású, háromnapos rendezvény Alsónyéken, amelyen számos vendég vett részt Szlovákiából, a Felvidékről; Feketenyékről (Čierna Voda), Ipolynyékről (Vinica), Nyékvárkonyból (Vrakúň), az anyaországból, Magyarországról: Kápolnásnyékről, Nyékládházáról, Hernyékről és természetesen Felsőnyékről. A *Nyéktelepülések* képviselőivel együtt ünnepeltek a Horvátországból, Baranyából: Kisköszegről (Batináról); Németországból: Besigheimből, Kastlból; Szlovéniából: Dobronakból (Dobrovnik) és Romániából, Erdélyből: Kézdiszentlélekről (Sânzieni), Alsónyék testvértelepüléséről érkezett vendégek is.

A találkozó fénypontja volt a *Nyék-fa-avatás*, amely rendhagyó történelemóra is volt egyben a csaknem 800 lakosú kisfaluközpontjában, a Mező téren.

Zászlócsokor a frissen bálázott búzaszalmában

– Alsónyék a Sárköz egyik gyöngyszeme, Tolna megye déli részén, Bátaszék közvetlen közelében, a Gemenci-erdő és Pörboly község szomszédságában. A települést a honfoglaló törzsek egyike, Nyék (jelentése: határvédő, sövény, kerítés) vezér alapította. Az első írásos emlékünk 1138-ból származik, II. Béla *Neku* néven említi adománylevelében. Az *Alsó* jelző a XVIII. század közepétől használatos a település Felsőnyéktől való megkülönböztetésére. A törzsnévi eredetű helynevek kutatói szerint nem a törzsek szállásain maradtak fenn a törzsi településnevek, hiszen ahol mindenki a Nyék törzsbe tartozott, ott a Nyék helynévnek semmilyen megkülönböztető jelentősége nem lett volna. A települések törzsnévi eredete ezért inkább a X–XI. századi telepítésekre utal, amikor a kialakuló nagybirtokos nemesség birtokaira költöztették a köznépet. Az ő falvaik lehettek a magyar vagy a csatlakozott népek törzsi vagy népneveit viselő falvak is, mint Nyék, Megyer, Jenő, Kér, Keszi, Kürt, Gyarmat. A törzsneveket többen is feltérképezték. Török Sándor kutató 1982-ben megjelent munkája ed-

dig a legteljesebb: 27, Nyék törzshöz kapcsolható helynevet talált – idézte felvezetőjében Kovács Anita, az Alsónyéki Kultúrház – Integrált Közösségi és Szolgáltató Tér vezetője.

A Nyék-fa ötlete is a nevéhez fűződik. Az elgondolás megvalósulásáról a következőket mondta:

– Tavaly, amikor a Nyék Falvak Találkozóját terveztük, már akkor megfogalmazódott bennem, hogy a találkozó emlékét egy fa jelképezze, amelynek ágai olyan irányba mutatnak, ahonnan a vendégtelepülések képviselői érkeznek. Külön érdekesség, hogyan találtunk rá a megfelelő fára. Folyamatosan kutattunk, még hegyet is másztunk érte, amikor azonban idehozattuk a kiválasztott fát, egy idő után kiderült, hogy nem alkalmas a célra, töredezik. Bejártuk a környező gyümölcsösöket, kerteket... Egy napon aztán beautóztam Alsónyék utcáit, és megtaláltam álmaim fáját egy ház előtt. A fácska tökéletes volt, és amikor elmeséltem a gazdájának, Korányi Jánosnak, mit szeretnénk vele tenni, örömmel ideadta.

Csodálatos a kiswa, mint láthattátok. Minden ága pontosan abba az irányba mutat, ahonnan a vendégeink érkeztek hozzánk a Nyék településekről.

Megmunkálását közösen végeztük, szinte mindannyian, akik szívesen teszünk a településünkért. Valamennyien barátok vagyunk, szeretjük a falunkat. Néhányuk nevét azért külön is megemlítem. Munkatársaink, Albert Róbert és Horák Gábor szabadították meg a kergétől a fát. Kedvesem, Vlasics Norbert alpolgármester és jómagam égettük bele a fa törzsébe a címereket, valamint az ágakra kerülő táblácskába a feliratoikat, amelyeken a települések nevei szerepelnek. A kolléganőkkkel, Kovácsné Tasi Ivettel és Varga Zsuzsannával a műveletek végén lekentük olajjal az egészet (hogy tartósabb legyen). A fa tartó vasszerkezetét szívességből a bátaszéki Alsca Bau építető cég készítette, és a fa az utolsó pillanatban, a pénteki avatása előtt, csütörtök éjjel került végső helyére, a parkba. Néptáncosaink, a fiúk az utolsó pillanatokig segítettek, a többi között a Nyék falvakat jelző táblácskák felaggatásában is. A rendezvény sikeres lebonyolításáért sokat tett Hepp Mónika, Vasicsné Molnár Katalin és Váradiné Anna is.

Dózsa-Pál Tibor köszönti a Nyék Falvak Találkozójának résztvevőit

– Alsónyék őrzi és nemzedékről nemzedékre továbbadja az ősi sárközi örökséget. A közös hit, a szorgalom, a kitartás, az összefogás, a lelkesedés képessége tette ezt a kisfalut olyanná, amilyennek ma láthatják – mondta Dózsa-Pál Tibor polgármester, köszöntve a Nyék-fa avatóünnepségének a résztvevőit. Majd így folytatta:

– Az elődöktől kapott szellemi örökség ad nekünk erőt ahhoz, hogy élhető közösséget hagyjunk majd utódainkra. Jóleső érzéssel nyugtázhathatjuk, hogy Alsónyék összképe és kisugárzása visszatérő módon megragadja a hozzánk érkezőket. Most is megemlézték vendégeink, némileg elcsodálkozva, hogy ez a sárközi kistelepülés

Farkas Nikolett az alsónyéki Tájház – Falumúzeumban dédnagymamájának viselete mellett. Családjának még négy régi, jellegzetes népviseleti ruhája van.

olyan szép polgári portákat sorakoztat fel, mint ha egy kisváros lenne. Persze mi, idevalósiak tudjuk, hogy nemcsak Alsónyék, hanem egész Sárköz is annak idején a gazdák gyarapodásának szigete volt az országban. Meg tudták fizetni a környékbeli sváb építőmesterek máig elismerést kiváltó munkáját. Az építészeti kultúrán kívül sorolhatnánk a táj, a község országosan ismert viselet-, tánc- és zenekultúráját is. Ezeket észreveszik és méltányolják vendégeink, barátaink is.

A Nyék Falvak Találkozóját Ipolynyék, a mintegy kétezer lélekszámú felvidéki, többségében magyarok lakta település vezetősége kezdeményezte. Hrubík Béla polgármester köszöntőjében a kezdetre is emlékezett:

– Örömmel mondhatom, hogy 2005-ben mi kezdeményeztük a Nyék nevű települések rendszeres találkozóját. Az ötletet az adta, hogy térségünkben, járásunkban több honfoglalás kori törzsnév található: Gyarmat, Keszi, Kürt és Nyék. Szinte adta magát, hogy létrehozzunk egy ilyen rendezvénysorozatot, annál is inkább, mivel a Keszi nevű falvak már régóta tartják a kapcsolatot egymással. Jómagam ötletgazdaként megszerveztem a nyékiek első találkozóját, és azóta ott voltam az összesen. A legfontosabb mégis az, hogy a szemünk előtt zajlik a Nyék települések fejlődése. Nagyon sok helyen megszépültek a falvak, az emberek közötti baráti szálak pedig erősödtek. Ez már nem is egyszerű szövetség, ez több annál, ez már egy nagy család, mely újabb és újabb Nyék nevű helységek csatlakozásával rendszeresen bővül.

Lélekerősítő is, jelkép is a Nyék-fa, amelynek törzsén a települések címei vannak, ágain pedig gyümölcsként csüngnek a helységek nevei.

Az ősi kultúráról szólva Varga Zsuzsanna, a Kultúrház munkatársa kiemelte:

– A magasra növő fa jelképezte a föld ég felé törő életerőit, a földi élet Isten közelségébe törekvő vágyait. A fa kifejezi az ősi hun, avar és magyar hit rendjét mint jelképrendszerének szerkezeti felépítését.

Az avatóünnepségen áldást mondott Fekete Zoltán református lekipásztor és Herendi János római katolikus pap, kanonok. Ezt követően a Dobronaki Nótázók és az Alsónyéki Hagyományőrző Együttes Csemete csoportja szórakoztatta a résztvevőket.

Szerémségiek a felvonulási menetben

A Nyék Falvak Találkozója második napjának kiemelt eseménye volt az utcai felvonulás, majd az Európai Piknik – Nyék-feszt a szabadtéri színpadon, amelynek fő védnöke Potápi Árpád János nemzetpolitikaért felelős államtitkár volt. Megnyitóbeszédét Fekete István-idézettel kezdte: „Ez a föld túl kicsi és túl nagy ahhoz, hogy az összekötő szálak elszakadhatnának, s ha mégis elszakadnának, akkor az emberi mivolt teng-leng a semmiben, és semmivé válik maga is.”

Létünk meghatározójának nevezte a családot, az anyanyelvet, a kultúrát, a hagyományt. Ennek egyik jelentős megnyilvánulása ez a találkozó is, amely közösségerősítő, és fokozza az összetartozás érzetét. Külön örömet jelent, hogy hét európai országból érkeztek vendégek.

– A földrajzi távolságok nem jelentenek akadályt, és lélekben közel vagyunk egymáshoz. Nekünk, Kárpát-medencei magyaroknak különösen fájó, hogy az egész nemzetet szétszabdalták 1918–1920-ban, és ezek a határok bennünket elválasztanak. Ezért számunkra egy misszió és az Istentől rendelt feladat az, hogy az országhatárokon túl is ezt a nemzetet és közösségeinket össze tudjuk tartani. A Magyar Országgyűlés 2010-ben törvényben is rögzítette: a több állam fennhatósága alá vetett magyarság minden tagja és közössége része az egységes magyar nemzetnek – hangsúlyozta Potápi államtitkár.

Potápi Árpád János megnyitó köszöntője az Európai Piknik – Nyék-fesztben

Sasvári Sándor lovas énekbemutatója

A lélekemelő, színvonalas műsorban fellépett: a Magyar Királyi Kardforgatók Rendje Székesfehérvárról, Sasvári Sándor Jászai Mari-díjas musicalszínész, EMeRTon-díjas énekes, a Dobronaki Nótázók, a Kisköszegi Kórus és Táncsoport, a Sárpilis Gerlice Madár Hagyományőrző Együttes, amelyet azért hívtak meg a szervezők, hogy

bemutassa az ifjú jegyes (a valóságban is azok) párt, és beharangozza a Sárközi Lakodalmat, amely a Sárköz közös nagy rendezvénye. Ennek Sárpilis lesz a házigazdája az idén. (A Sárközi Lakodalom keretében felelevenítik a régi sárközi lakodalmak szokásait.) Láthattuk többek között a Kézdiszentléleki Perkő Táncgyűttest, az Erdélyi Hagyományörzőket, az Alsónyéki Hagyományörző Együttest, Szabó Ádám harmonikás-énekest, a Bartina Néptáncgyűttest Szekszárdról, a Zsikó Zenekart, a Fölszállott a páva népzenei tehetségkutató műsor döntőseit. Valamennyit visszatapsolt Alsónyék apraja-nagyja vendégeikkel együtt. Különösen a falubeliek üdvöskéje, a nyolcéves Zörényi Dávid – kétéves kora óta táncol – lopta be magát a lelkes közönség szívébe. Mivel nem táncolhatott a nagyokkal, így a színpad előtt, a fűvön bokázott.

Az Alsónyéki Hagyományörző Együttes bemutatkozása, előtérben a nyolcéves Zörényi Dávid

Noha a tartalmas program mellett kevés szabadidőnk maradt, mégis szinte bejártuk az egész falut, amely a verőfényes napsütésben gyöngyszemként csillogott virágos utcáival, takaros házaival. Vendéglátónk (minden, vidékről érkezett csoportnak volt egy házigazdája) Szabó Mária volt, aki a közelmúltig a kultúrház vezetőjeként tevékenykedett, ma már nyugdíjas. Alsónyékért végzett munkájáért életműdíjban részesült, a kitüntetést Dózsa-Pál Tibor polgármester adta át a Nyék Fesztelen.

Házigazdánk útközben igyekezett minden fontosat elmondani a Sárközről, Alsónyék jellegzetességeiről. Néki Zeke Lajosnéról, a népszerű Rektor néniről – így hívja napjainkban is mindenki

– különös szeretettel mesélt. A kisfalu nagy tudású, sokoldalú tanító nénijének nevéhez fűződik a sárközi népi hagyományok újrafelfedezése, a színjátszó, az olvasóköri, a táncsoport, az együttes megalakulása. Nem múlik el ünnepség, művelődési rendezvény, hogy ne emlékezzenek rá. A Nyék Falvak Találkozójának nyitó- és zárrendezvényén is idéztek az Alsónyéki Népfőiskola tanévzáróján, 1941-ben elmondott köszöntőjéből:

„Más a szemével gyönyörködik tarka ruháinkban, mi a lelkünket vetítjük ki rajta. Az Úristen diktálta a divatunkat, amikor magyar földre ide a Sárközbe teremtett bennünket. Divatlapul nekünk adta a rét minden virágát, a szivárvány minden színét. És mi itt állunk ősi szittya fának kései virágai. Dolgozunk, küzdünk, bízunk, imádkozunk, táncolunk, dalolunk, vigyázunk. Őrtüzek vagyunk, tudjuk, hogy Keletről-Nyugatról nagy szelek fújnak, tudjuk, hogy minden elhallgatott nóta és elfelejtett tánc már csak hamu az őrtüzek helyén. De csak hadd fújjanak nagy idegen szélviharok, nekünk a magyar dal hangja mindig új ébresztő marad.”

Istentisztelet után Fekete Zoltán lelkipásztorral az 1792-ben késő barokk stílusban épült református templom előtt

Fényképek: Stanyó Tóth Gizella